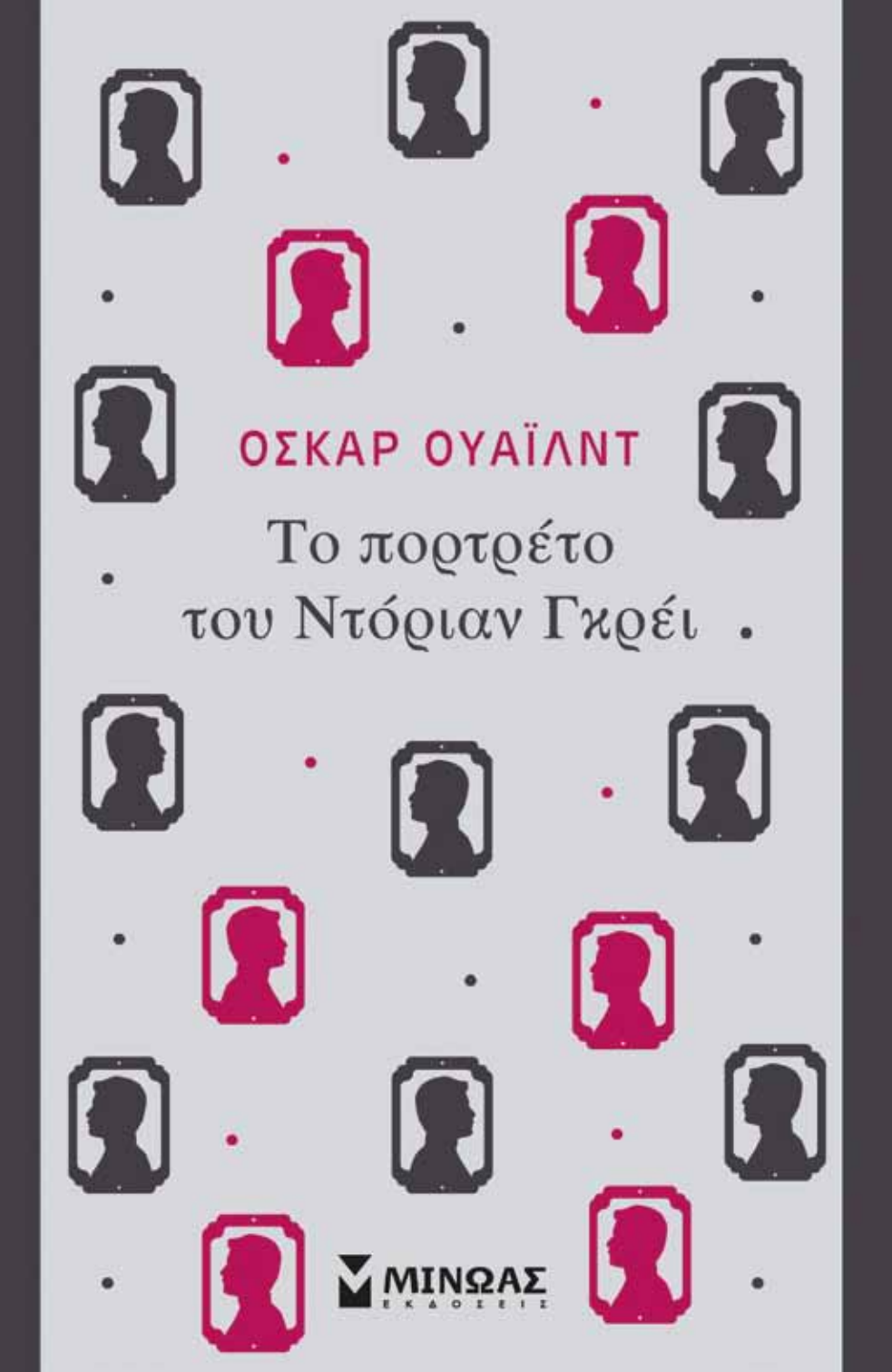

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

Το πορτρέτο
του Ντόριαν Γκρέι .

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σειρά: ΚΛΑΣΙΚΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:
OSCAR WILDE, *The Picture of Dorian Gray*

Παραγωγή: MINOAS Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Ιανουάριος 2014

Μετάφραση: Βασιλική Κοκκίνου
Επιμέλεια κειμένου: Κατερίνα Δουρίδα
Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις MINOAS
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0184-0

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΟΥ ΝΤΟΡΙΑΝ ΓΚΡΕΪ

Μετάφραση:
Βασιλική Κοκκίνου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η έντονη ευωδιά των ρόδων πλημμύριζε το εργαστήρι και κάθε φορά που το ανάλαφρο καλοκαιρινό αεράκι παιζογελούσε με τα δέντρα του κήπου, από την ανοιχτή πόρτα ορμούσε το βαρύ άρωμα της πασχαλιάς και η λεπτή μοσχοβολιά που ανέδιδαν τα ρόδινα ανθάκια του αγκαθωτού θάμνου.

Από τη γωνιά του ντιβανιού με τα περσικά στρωσίδια, όπου ήταν ξαπλωμένος ο λόρδος Χένρι Γουότον, καπνίζοντας, ως συνήθως, αναρίθμητα τσιγάρα, με δυσκολία διέκρινε τη μαρμαρυγή των ολόγλυκων, μελένιων ανθών ενός λαβούρνου που τα παλλόμενα κλαδιά του μετά βίας κρατούσαν το φορτίο μιας τόσο λαμπερής ομορφιάς σαν τη δική τους. Κάθε τρεις και λίγο, φανταστικές σκιές πουλιών διάβαιναν αθόρυβα μέσα από τις καμωμένες από άγριο μετάξι μακριές κουρτίνες που κάλυπταν το τεράστιο παράθυρο, δημιουργώντας για μια στιγμή την εντύπωση μιας γιαπωνέζικης εικόνας, που του θύμιζε εκείνους τους ταλαίπωρους ζωγράφους με τα

χλωμά πρόσωπα, οι οποίοι, υπηρετώντας μια τέχνη αναγκαστικά στατική, αγωνίζονται να προσδώσουν την αίσθηση της ταχύτητας και της κίνησης. Το χολωμένο βουητό των μελισσών που πάσχιζαν ν' ανοίξουν δρόμο μες στο ψηλό, ακούρευτο γρασίδι ή τριγυρνούσαν επίμονα γύρω από τους σγουρούς, μαύρους στήμονες του αγιοκλήματος –ήταν αρχές του Ιούνη– έκανε την ακινησία να φαντάζει πιο καταθλιπτική, ενώ η υπόκωφη βουή του Λονδίνου έμοιαζε με χαμηλή νότα ενός μακρινού εκκλησιαστικού οργάνου.

Στο κέντρο του δωματίου, στηριγμένο σε ένα όρθιο καβαλέτο, βρισκόταν το ολόσωμο πορτρέτο ενός νέου εκπληκτικής ομορφιάς και μπροστά του, λίγο πιο πέρα, καθόταν ο ίδιος ο καλλιτέχνης, ο Μπάζιλ Χόλγουορντ. Η απρόσμενη εξαφάνισή του πριν από μερικά χρόνια προκάλεσε, εκείνον τον καιρό, μεγάλη αναταραχή στο κοινό και έδωσε λαβή για ένα σωρό παράξενες εικασίες.

Καθώς ο Χόλγουορντ κοίταζε την ευγενική και χαριτωμένη μορφή που με τόση επιδεξιότητα είχε αποτυπώσει με την τέχνη του, ένα χαμόγελο ικανοποίησης φώτισε για μια στιγμή το πρόσωπό του και φάνηκε σαν να ήθελε να μείνει εκεί. Έξαφνα σηκώθηκε όρθιος και, κλείνοντας τα μάτια, έβαλε τα δάχτυλά του πάνω στα βλέφαρα, les και ήθελε να φυλακίσει μες στο μυαλό του κάποιο περίεργο όνειρο απ' όπου δεν ήθελε να ξυπνήσει.

«Είναι το καλύτερο έργο σου, Μπάζιλ, το καλύτερο απ' όσα έκανες μέχρι τώρα» είπε ο λόρδος Χένρι νωχελικά. «Του χρόνου πρέπει να το στείλεις οπωσδήποτε στο Γκρόσβενορ. Η

Ακαδημία είναι πολύ μεγάλη και πολύ κοινή. Το Γκρόσβε-
νορ είναι το πλέον κατάλληλο μέρος».

«Δεν νομίζω ότι θα το στείλω πουθενά» απάντησε εκείνος, ρίχνοντας το κεφάλι προς τα πίσω μ' εκείνον τον παράξενο τρόπο που έκανε τους φίλους του να γελούν μαζί του στην Οξφόρδη. «Όχι! Δεν θα το στείλω πουθενά».

Ο λόρδος Χένρι σήκωσε τα φρύδια του και τον κοίταξε με έκπληξη μέσα από τα λεπτά γαλάζια δαχτυλίδια του καπνού που ανέβαινε σχηματίζοντας παράξενα σχήματα από το βαρύ, ποτισμένο με όπιο τοιγάρο του.

«Δεν θα το στείλεις πουθενά; Γιατί, αγαππητέ μου; Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος; Πολύ περίεργοι τύποι είστε εσείς οι ζωγράφοι! Κάνετε τα πάντα για ν' αποκτήσετε φήμη και μόλις τα καταφέρετε, θα 'λεγε κανείς ότι επιθυμείτε ν' απαλλαγείτε από δαύτη. Πολύ ανόητο εκ μέρους σας, γιατί μόνο ένα πράγμα είναι χειρότερο απ' το να μιλούν για σένα: να σε αγνοούν. Ένα πορτρέτο σαν αυτό θα σε ανέβαζε στην κορυφή, εσένα απ' όλους τους νέους της Αγγλίας, και θα έκανε τους γηραιότερους να σε ζηλεύουν, αν βέβαια οι γέροι είναι ικανοί να νιώσουν κάποιο συναίσθημα».

«Ξέρω ότι με κοροϊδεύεις» αποκρίθηκε εκείνος «αλλά η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να το εκθέσω. Έχω βάλει πολύ από τον εαυτό μου σ' αυτόν τον πίνακα».

Ο λόρδος Χένρι τέντωσε τα μακριά πόδια του στο ντιβάνι και έβαλε τα γέλια.

«Ναι, το ήξερα πως θα γελούσες, όμως αυτή είναι η αλήθεια».

«Πολύ από τον εαυτό σου! Μα την πίστη μου, Μπάζιλ, δεν ήξερα ότι είσαι τόσο κενόδοξος. Και ομολογώ ότι δεν βλέπω καμία ομοιότητα ανάμεσα σ' εσένα, με το τραχύ, δυνατό πρόσωπο και τα κατάμαυρα μαλλιά, και αυτόν τον νεαρό Άδωνη που θαρρείς και είναι καμωμένος από φίλντισι και ροδοπέταλα. Βλέπεις, αγαπντέ μου Μπάζιλ, αυτός είναι ένας Νάρκισσος, ενώ εσύ... Δεν λέω, έχεις την έκφραση του διανοητή, και όλα τα παρεπόμενα, αλλά η ομορφιά, η αληθινή ομορφιά, τελειώνει εκεί που αρχίζει η πνευματικότητα. Η διανοήση είναι από μόνη της μια υπερβολή και καταστρέφει την αρμονία οποιουδήποτε προσώπου. Από τη στιγμή που κάθεται κάποιος να σκεφτεί, γίνεται μόνο μια μύτη ή ένα μέτωπο, ή κάτι απαίσιο. Κοίτα τους ανθρώπους που έχουν διαπρέψει σε κάποιο πνευματικό επάγγελμα. Πόσο απίστευτα αποκρουστικοί είναι! Φυσικά, εξαιρούνται οι άνθρωποι της Εκκλησίας. Αλλά, πάλι, οι άνθρωποι της Εκκλησίας δεν σκέφτονται. Ένας ογδοντάχρονος επίσκοπος συνεχίζει να επαναλαμβάνει αυτά που του έμαθαν να λέει όταν ήταν δεκαοχτάχρονο παιδί, και είναι φυσικό να φαντάζει πάντα ιδιαίτερα θελκτικός. Ο μυστηριώδης νεαρός φίλος σου, που το όνομά του δεν μου το είπες ποτέ, αλλά που η εικόνα του με γοητεύει πραγματικά, δεν σκέφτεται ποτέ. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Είναι ένα άμυαλο, πανέμορφο πλάσμα, που θα έπρεπε να το έχουμε εδώ τον χειμώνα, όταν δεν υπάρχουν λουλούδια, για να τον κοιτάμε, αλλά και το καλοκαίρι, όποτε χρειαζόμαστε κάτι για να δροσίσουμε το πνεύμα μας. Μην τρέφεις αυταπάτες, Μπάζιλ, δεν του μοιάζεις στο παραμικρό».

«Δεν κατάλαβες, Χάρι. Και βέβαια δεν του μοιάζω. Αυτό το γνωρίζω πολύ καλά. Η αλήθεια είναι πως θα στενοχωριόμουν αν του έμοιαζα. Μην σηκώνεις τους ώμους σου, σου λέω την αλήθεια. Οι άνθρωποι που ξεχωρίζουν για την εξαιρετική ομορφιά ή την πνευματικότητά τους αποδεικνύονται μοιραίοι. Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι το πεπρωμένο τους συμβαδίζει με τα αβέβαια βήματα των βασιλέων. Το καλύτερο είναι να μην διαφέρεις από τους συνανθρώπους σου. Ο άσχημος και ο μωρός τα καταφέρνουν καλύτερα σε τούτον τον κόσμο. Κάθονται ήσυχα και απολαμβάνουν με το στόμα ανοιχτό το έργο. Μπορεί να μην έχουν γνωρίσει τη γλυκιά αίσθηση της νίκης, όμως δεν έχουν νιώσει ούτε τον πόνο της ήττας. Ζουν όπως θα έπρεπε να ζούμε όλοι, ανενόχλητοι, αδιάφοροι, χωρίς ανησυχίες. Δεν καταστρέφουν τους άλλους, ούτε καταστρέφονται από ξένα χέρια. Όλοι θα υποφέρουμε από τα χαρίσματα που μας έδωσαν οι θεοί. Θα υποφέρουμε τρομερά. Εσύ από την κοινωνική σου τάξη και τα πλούτη σου, Χάρι. Εγώ από το μυαλό μου, όσο έχω – τη φήμη μου, όσο κι αν αξίζει. Ο Ντόριαν Γκρέι, από την ομορφιά του».

«Ντόριαν Γκρέι; Αυτό είναι το όνομά του;» είπε ο λόρδος Χένρι, καθώς διέσχιζε το εργαστήρι για να πάει κοντά στον Μπάζιλ Χόλγουορντ.

«Ναι, αυτό είναι το όνομά του, αν και δεν είχα καμία πρόθεση να σου το πω».

«Για ποιον λόγο;»

«Ω, δεν μπορώ να το εξηγήσω. Όταν μ' αρέσει κάποιος πολύ, δεν λέω ποτέ το όνομά του σε κανέναν. Νιώθω σαν να

παραδίδω ένα κομμάτι του. Ξέρεις πόσο πολύ αγαπώ τη μουσικότητα. Μόνο μ' αυτόν τον τρόπο η σύγχρονη ζωή μας αποκτά μυστήριο και γοητεία. Το πιο κοινό πράγμα γίνεται θελκτικό όταν το κρύβουμε. Όταν φεύγω από την πόλη, δεν λέω ποτέ στους δικούς μου πού πηγαίνω. Αν το έκανα, θα έχανα όλη την ευχαρίστηση. Είναι μια ανόητη συνήθεια, τολμώ να πω, αλλά φαίνεται ότι προσδίδει μεγάλη δόση ρομαντισμού στη ζωή μας. Σίγουρα θα με θεωρείς φοβερά ανόητο για όλα αυτά».

«Κάθε άλλο» απάντησε ο λόρδος Χένρι, πιάνοντάς τον από τον ώμο. «Κάθε άλλο, αγαπητέ μου Μπάζιλ. Ξεχνάς, θαρρώ, ότι είμαι παντρεμένος, και η μόνη γοητεία του γάμου είναι ότι κάνει την απιστία απαραίτητη και για τα δύο μέρη. Ποτέ δεν ξέρω πού είναι η γυναίκα μου, και η γυναίκα μου ποτέ δεν ξέρει τι κάνω εγώ. Όποτε συναντιόμαστε – γιατί συναντιόμαστε κάπου κάπου, όταν δειπνούμε έξω μαζί ή όταν επισκεπτόμαστε τον δούκα –, ξεφουρνίζουμε ο ένας στον άλλον τις πιο παράλογες ιστορίες με το πιο σοβαρό ύφος. Η γυναίκα μου είναι πολύ καλή σ' αυτό – καλύτερη από μένα, ομολογώ. Δεν μπερδεύει ποτέ τις ημερομηνίες, ενώ εγώ τα κάνω μούσκεμα. Όμως, κι όταν ακόμα με τσακώνει να λέω ψέματα, δεν μου κάνει καμιά φασαρία. Καμιά φορά εύχομαι να μου έκανε, αλλά εκείνη απλώς γελάει μαζί μου».

«Δεν μ' αρέσει διόλου ο τρόπος με τον οποίο αναφέρεσαι στην έγγαμη ζωή σου, Χάρι» είπε ο Μπάζιλ Χόλγουορντ, απομακρύνοντας το χέρι του. Άρχισε να προχωρά προς την πόρτα που οδηγούσε στον κήπο. «Πιστεύω ότι στην πραγματικότητα είσαι πολύ καλός σύζυγος, αλλά ντρέπεσαι για τις

αρετές σου. Είσαι απίθανος τύπος. Ποτέ δεν ηθικολογείς, αλλά και ποτέ δεν κάνεις κάτι κακό. Με τον κυνισμό σου απλώς προσπαθείς να μπερδέψεις τους άλλους».

«Όταν φέρεσαι με φυσικότητα μπερδεύεις τους άλλους, και αυτό για μένα είναι ό,τι χειρότερο» φώναξε ο λόρδος Χένρι γελώντας. Και ύστερα οι δυο νέοι βγήκαν στον κήπο και για αρκετή ώρα δεν ανταλλάξαν λέξη.

Μετά από μια μακρά παύση, ο λόρδος Χένρι έβγαλε το ρολόι του. «Φοβάμαι ότι πρέπει να πηγαίνω, Μπάζιλ» μουρμούρισε. «Όμως, προτού φύγω, θα ήθελα πολύ να μου απα- ντήσεις στην ερώτηση που σου έκανα πριν από λίγο».

«Ποια ερώτηση;» είπε ο Μπάζιλ Χόλγουορντ, με τα μάτια καρφωμένα κάτω.

«Ξέρεις πολύ καλά».

«Όχι, Χάρι, δεν ξέρω».

«Τότε θα σου την επαναλάβω».

«Όχι, σε παρακαλώ».

«Πρέπει. Θέλω να μου εξηγήσεις γιατί δεν εκθέτεις το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι. Θέλω να μου πεις τον αληθινό λόγο».

«Σου είπα τον αληθινό λόγο».

«Όχι, δεν μου τον είπες. Είπες ότι είχες βάλει πολύ από τον εαυτό σου στον πίνακα. Όμως αυτές είναι παιδιάστικες δικαιολογίες».

«Χάρι» είπε ο Μπάζιλ Χόλγουορντ, κοιτάζοντάς τον κατάματα «κάθε πορτρέτο στο οποίο ο καλλιτέχνης βάζει την ψυχή του ανήκει σ' αυτόν, όχι στο μοντέλο. Το μοντέλο είναι μόνο η

αφορμή, η ευκαιρία. Δεν αποκαλύπτεται αυτό από τον καλλιτέχνη· ο καλλιτέχνης είναι αυτός που, πάνω στον πολύχρωμο καμβά, αποκαλύπτει τον εαυτό του. Ο λόγος που δεν θα εκθέσω αυτόν τον πίνακα είναι επειδή φοβάμαι μήπως φανερώσω το μυστικό της ψυχής μου».

Ο λόρδος Χένρι γέλασε. «Και ποιο είναι αυτό;» ρώτησε.

«Θα σου πω» είπε ο Χόλγουορντ, ενώ μια έκφραση αμηχανίας φάνηκε στο πρόσωπό του.

«Είμαι όλος αυτιά, Μπάζιλ» μουρμούρισε ο σύντροφός του κοιτάζοντάς τον.

«Ω, δεν έχω πολλά να πω πάνω σ' αυτό, Χάρι» απάντησε ο νεαρός ζωγράφος. «Και φοβάμαι ότι δεν θα καταλάβεις. Τίσως σου φανεί απίστευτο».

Ο λόρδος Χένρι χαμογέλασε και, σκύβοντας κάτω, έκοψε μια μαργαρίτα με ρόδινα πέταλα από το χοιτάρι και την κοίταξε εξεταστικά. «Είμαι απόλυτα σίγουρος ότι θα το καταλάβω» αποκρίθηκε, με το βλέμμα καρφωμένο στον μικρό, χρυσαφένιο, λευκοφτέρουγο δίσκο. «Και μπορώ να πιστέψω οτιδήποτε, αρκεί να είναι εντελώς απίστευτο».

Μια ριπή του ανέμου έριξε μερικά άνθη από τα δέντρα στο έδαφος, ενώ τα βαριά λουλούδια της πασχαλιάς, σαν αστρινά μπουκέτα, ταλαντεύτηκαν πέρα δώθε στη λάγνα ατμόσφαιρα. Μια ακρίδα άρχισε να τερετίζει μες στη χλόη και μια βεργολυγερή λιβελούλα διέσχισε τον αέρα με τα καφετιά διάφανα φτερά της. Ο λόρδος Χένρι είχε την αίσθηση ότι μπορούσε ν' ακούσει το καρδιοχτύπι του Μπάζιλ Χόλγουορντ και αναρωτήθηκε τι θα επακολουθούσε.

«Είναι στ' αλήθεια απίστευτο» επανέλαβε ο Χόλγουορντ με πικρία. «Καμιά φορά ούτε εγώ το πιστεύω. Δεν ξέρω τι σημαίνει αυτό. Η ιστορία έχει ως εξής: Πριν από δυο μήνες πήγα σε μια κοσμική συγκέντρωση της λαίδης Μπράντον. Ξέρεις ότι εμείς οι κακόμοιροι οι ζωγράφοι πρέπει να κάνουμε την εμφάνισή μας κάπου κάπου στην κοινωνία, μόνο και μόνο για να θυμίζουμε στον κόσμο ότι δεν είμαστε άγριοι. Μου είπες κάποτε πως με βραδινό ένδυμα και λευκά γραβάτα ακόμα κι ένας χρηματιστής μπορεί ν' αποκτήσει φήμη πολιτισμένου ανθρώπου. Λοιπόν, θα ήμουν περίπου δέκα λεπτά στο σαλόνι, συζητώντας με ευτραφείς γριές αριστοκράτισσες με εξεζητημένο ντύσιμο και με βαρετούς ακαδημαϊκούς, όταν αίφνης συνειδητοποίησα ότι κάποιος με κοίταζε. Γύρισα και αντίκρισα για πρώτη φορά τον Ντόριαν Γκρέι. Όταν οι ματιές μας συναντήθηκαν, ένιωσα ότι έχασα το χρώμα μου. Ένας παράξενος φόβος με κυρίευσε. Κατάλαβα πως βρισκόμουν αντίκρουσε κάποιον που η προσωπικότητά του ήταν τόσο γοητευτική ώστε, αν το επέτρεπα, θα απορροφούσε το σώμα μου και την ψυχή μου, αλλά και την ίδια μου την τέχνη. Δεν επιθυμούσα καμία εξωτερική επιρροή στη ζωή μου. Εσύ, Χάρι, ξέρεις καλά πόσο ανεξάρτητος είμαι από τη φύση μου. Ο πατέρας μου με προόριζε για τον στρατό. Εγώ επέμενα να πάω στην Οξφόρδη. Ύστερα με ανάγκασε να γραφτώ στο Μιντλ Τεμπλ. Ούτε μισή ντουζίνα επαγγελματικά γεύματα δεν πρόλαβα να κάνω. Παράτησα τη δικηγορία και ανακοίνωσα την πρόθεσή μου να γίνω ζωγράφος. Ήμουν πάντα κύριος του εαυτού μου· τουλάχιστον, αυτό συνέβαινε μέχρι που γνώρισα τον Ντόριαν

Γκρέι. Τότε... αλήθεια δεν ξέρω πώς να σ' το εξηγήσω. Κάτι μου 'λεγε μέσα μου ότι βρισκόμουν στο χείλος μιας φοβερής κρίσης στη ζωή μου. Είχα την παράξενη αίσθηση ότι η μοίρα μου επεφύλασσε πολύ μεγάλες χαρές και πολύ μεγάλες λύπες. Καταλάβαινα πως αν μιλούσα στον Ντόριαν θα του αφοσιωνόμουν απόλυτα. Φοβήθηκα και έκανα στροφή για να φύγω από την αίθουσα. Δεν το έκανα συνειδητά· ήταν μάλλον από δειλία. Και δεν νιώθω διόλου υπερήφανος για τον εαυτό μου που προσπάθησα να το σκάσω».

«Στην πραγματικότητα, συνείδηση και δειλία είναι το ίδιο, Μπάζιλ. Η συνείδηση είναι η επωνυμία της εταιρείας. Αυτό είναι όλο».

«Δεν το πιστεύω, Χάρι. Πάντως, όποιο και αν ήταν το κίνητρό μου –και πρέπει να ήταν υπερηφάνεια, γιατί πάντα ήμουν πολύ υπερήφανος–, κατάφερα να φτάσω μέχρι την πόρτα. Εκεί, βέβαια, έπεσα πάνω στη λαίδη Μπράντον. “Δεν πιστεύω να φεύγετε από τώρα, κύριε Χόλγουορντ!” τσίριξε. Ξέρεις τώρα πόσο απαίσια και στριγκή είναι η φωνή της».

«Ναι. Είναι παγόνι σε όλα της, εκτός από την ομορφιά» είπε ο λόρδος Χένρι, καθώς μαδούσε τη μαργαρίτα με τα μακριά, νευρικά δάχτυλά του.

«Δεν κατάφερα να την ξεφορτωθώ. Με σύστησε σε γαλαζοαίματους και σε ανθρώπους με άστρα και περιβραχιόνια και ηλικιωμένες κυρίες με τεράστιες τιάρες και γαμψές μύτες. Μιλούσε για μένα σαν να ήμουν ο πιο αγαπημένος φίλος της. Μια φορά την είχα συναντήσει όλο κι όλο, αλλά εκείνη το 'βαλε σκοπό να με προωθήσει στον κύκλο της. Κάποιος πί-

νακάς μου, θαρρώ, είχε κάνει μεγάλη επιτυχία εκείνον τον καιρό, ή τουλάχιστον είχε συζητηθεί αρκετά στις παλιοφυλλάδες, και αυτό για τον δέκατο ένατο αιώνα είναι το μέτρο της αθανασίας. Ξάφνου, βρέθηκα μπροστά στον νέο που τόσο πολύ με είχε αναστατώσει η προσωπικότητά του. Στεκόμασταν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον, αγγιζόμασταν σχεδόν. Οι ματιές μας συναντήθηκαν πάλι. Ήταν παράλογο εκ μέρους μου, αλλά ζήτησα από τη λαίδη Μπράντον να μου τον συστήσει. Ίσως δεν ήταν και τόσο παράλογο τελικά. Ήταν απλώς αναπόφευκτο. Θα μιλούσαμε ο ένας στον άλλον, έστω κι αν δεν μας σύστηνε κανείς. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Αυτό μου είπε και ο Ντόριαν αργότερα. Και αυτός κατάλαβε ότι ήμασταν προορισμένοι ο ένας για τον άλλον».

«Αλήθεια, πώς περιέγραψε η λαίδη Μπράντον τον υπέροχο αυτόν νέο; Ξέρω ότι πάντα κάνει μια σύντομη αναφορά για όλους τους καλεσμένους της. Θυμάμαι ότι με σύστησε σε έναν κοκκινοπρόσωπο ηλικιωμένο κύριο έτοιμο πάντα ν' αρπαχτεί, σκεπασμένο με παράσημα και ταινίες, και ότι μου σφύριξε στ' αυτί με ψιθυριστή τάχα φωνή, που πρέπει να ακούστηκε σε όλη την αίθουσα, κάτι σαν «Από δω ο σερ Χάμπι Ντάμπι, ξέρεις, σύνορα του Αφγανιστάν, ρωσικές δολοπλοκίες... πολύ επιτυχημένος άνθρωπος· η σύζυγός του σκοτώθηκε από έναν ελέφαντα, είναι απαρνηγόρητος, θέλει να παντρευτεί μια ωραία Αμερικανίδα χήρα –αυτό επιζητούν όλοι στις μέρες μας–, μισεί τον κύριο Γκλάνστοουν, αλλά ενδιαφέρεται πολύ για τα σκαθάρια. Ρώτα τον ποια είναι η γνώμη του για τον Σουβάλοφ». Εγώ απλώς το έβαλα στα πόδια. Προτιμώ να

ανακαλύπτω μόνος μου τους ανθρώπους. Αλλά η καημένη η λαίδη Μπράντον μεταχειρίζεται τους καλεσμένους της όπως ακριβώς πλασάρει ένας δημοπράτης τα εμπορεύματά του. Η λαίδη είτε μειώνει τα σημαντικά γεγονότα της ζωής τους είτε λέει τα πάντα εκτός από αυτά που θέλει να μάθει κάποιος. Τι είπε, όμως, για τον κύριο Ντόριαν Γκρέι;»

«Ω” μουρμούρισε “γοπτευτικό αγόρι! Η καημένη η μητέρα του κι εγώ ήμασταν αχώριστες, θα παντρευόμασταν τον ίδιο άντρα, εννοώ ότι παντρευθήκαμε την ίδια μέρα... τι ανόητη που είμαι! Ξέχασα εντελώς με τι ασχολείται... Φοβάμαι ότι δεν κάνει τίποτε. Ω, ναι, παίζει πιάνο – ή μήπως είναι βιολί, αγαπητέ κύριε Γκρέι;” Δεν μπορέσαμε να κρατήσουμε τα γέλια μας και γίναμε πάραυτα φίλοι».

«Δεν είναι κακό ν’ αρχίζεις μια φιλία με γέλιο και είναι ο καλύτερος τρόπος να βάζεις τέλος σ’ αυτήν» είπε ο λόρδος Χένρι, μαδώντας άλλη μια μαργαρίτα.

Ο Χόλγουορντ έκρυψε το πρόσωπο στα δυο του χέρια. «Δεν καταλαβαίνεις τι εστί φιλία, Χάρι» μουρμούρισε «ή έχθρα. Εσύ τους συμπαθείς όλους· κοντολογίς, αδιαφορείς για όλους».

«Είσαι φοβερά άδικος μαζί μου!» φώναξε ο λόρδος Χένρι. Έσπρωξε προς τα πίσω το καπέλο του και κοίταξε τα συννεφάκια που αργοδιάβαιναν στον γαλανό, καλοκαιριάτικο ουρανό σαν μπερδεμένα κουβάρια από απαλό λευκό μετάξι. «Ναι, με αδικείς φοβερά. Ξέρω πολύ καλά να ξεχωρίζω τους ανθρώπους. Επιλέγω τους φίλους μου για την εξωτερική τους εμφάνιση, τους γνωστούς μου για τον καλό τους χαρακτήρα

και τους εχθρούς μου για το μυαλό τους. Οι άνθρωποι δεν είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί στην επιλογή των εχθρών τους. Εγώ δεν έχω κανέναν που να είναι ανόητος. Είναι όλοι άνθρωποι με κάποια πνευματική δύναμη, και συνεπώς όλοι με εκτιμούν. Μήπως αυτό δείχνει ότι είμαι ματαιόδοξος; Θαρρώ πως ναι».

«Το ίδιο θα έλεγα κι εγώ, Χάρι. Αλλά σύμφωνα με τα κριτήριά σου, πρέπει ν' ανήκω στους γνωστούς σου».

«Αγαππτέ μου Μπάζιλ, είσαι κάτι παραπάνω από ένας γνωστός».

«Και πολύ λιγότερο από ένας φίλος. Κάτι σαν αδελφός, ίσως;»

«Ω, οι αδελφοί! Δεν δίνω δεκάρα για τους αδελφούς. Ο μεγαλύτερος αδελφός μου δεν λέει να πεθάνει, ενώ οι μικρότεροι φαίνεται ότι δεν κάνουν τίποτε άλλο».

«Χάρι!»

«Αγαππτέ μου φίλε, δεν σοβαρολογώ. Όμως, σίγουρα νιώθω απέχθεια για τους συγγενείς μου. Αυτό οφείλεται μάλλον στο ότι δεν ανεχόμαστε τους άλλους που έχουν τα ίδια ελαττώματα μ' εμάς. Συμμερίζομαι απόλυτα την οργή των Άγγλων δημοκρατών για τα βίτσια των ανώτερων τάξεων, όπως τα λένε. Θέλουν να πιστεύουν ότι το μεθύσι, η βλακεία και η ανηθικότητα είναι δικά τους προνόμια και πως αν κάποιος από μας φερθεί γαϊδουρινά είναι σαν να καταπατά τα δικά τους εδάφη. Όταν ο καημένος ο Σάουθγουορκ πήγε στο δικαστήριο διαζυγίων, η αγανάκτησή τους ξεχείλισε. Παρ' όλα αυτά, νομίζω πως μόνο ένα δέκα τοις εκατό του λαουζίκου ζει με ευπρέπεια».

«Δεν συμφωνώ με τίποτε απ' όσα είπες. Και επίσης, Χάρι, πιστεύω πως ούτε εσύ συμφωνείς».

Ο λόρδος Χένρι χάιδεψε το μυτερό καστανό γενάκι του και χτύπησε τη μύτη της λουστρινένιας μπότας του με το μπα-
στούνι του από ξύλο μελαλεύκας, που το στόλιζε μια φούντα.

«Πόσο Εγγλέζος είσαι, Μπάζιλ! Αν υποβάλεις μια ιδέα σε έναν γνήσιο Άγγλο – μια απερίσκεπτη ενέργεια, φυσικά – ούτε που θα περάσει απ' το μυαλό του να σκεφτεί αν είναι σωστή ή λάθος. Το μόνο που θεωρεί σημαντικό είναι αν ο εμπνευστής της ιδέας την πιστεύει ή όχι. Η αξία, λοιπόν, μιας ιδέας δεν έχει να κάνει με την ειλικρίνεια του ανθρώπου που την εκφράζει. Μάλιστα, κατά πάσα πιθανότητα, όσο πιο ανειλικρινής είναι αυτός ο άνθρωπος, τόσο πιο αγνή πνευματικά θα είναι η ιδέα, αφού, στην προκειμένη περίπτωση, δεν θα τη χρωματίσει με τα θέλω του, τις επιθυμίες του ή τις προκαταλήψεις του. Ωστόσο, δεν έχω σκοπό να συζητήσω για πολιτική, κοινωνιολογία ή για μεταφυσική μαζί σου. Προτιμώ τους ανθρώπους από τις αρχές. Πες μου κι άλλα για τον Ντόριαν Γκρέι. Τον βλέπεις συχνά;»

«Κάθε μέρα. Δεν θα ήμουν ευτυχής αν δεν τον έβλεπα κάθε μέρα. Καμιά φορά, βέβαια, ο χρόνος περιορίζεται σε μερικά λεπτά. Αλλά μερικά λεπτά με κάποιον που λατρεύεις είναι πάρα πολλά».

«Στ' αλήθεια τον λατρεύεις;»

«Ναι».

«Πολύ παράξενο! Νόμιζα ότι μόνο για τη ζωγραφική σου ενδιαφερόσουν – την τέχνη σου, εννοώ. Η τέχνη φαντάζει καλύτερα, σωστά;»

«Αυτός είναι η τέχνη μου τώρα. Καμιά φορά, Χάρι, σκέφτομαι ότι μόνο δυο περίοδοι στην ιστορία του κόσμου έχουν κάποια σημασία. Η πρώτη είναι όταν εμφανίζεται κάποιος νέος τρόπος έκφρασης στην τέχνη και η δεύτερη όταν εμφανίζεται ένα νέο πρόσωπο. Ό,τι ήταν για τους Βενετσιάνους η ανακάλυψη της ελαιογραφίας ή το πρόσωπο του Αντίνοου για την ελληνιστική γλυπτική, το ίδιο θα είναι κάποτε το πρόσωπο του Ντόριαν Γκρέι για μένα. Δεν είναι μόνο ότι εμπνέομαι τα πορτρέτα και τα σκίτσα μου απ' αυτόν. Φυσικά, όλα αυτά τα έχω κάνει. Όμως για μένα ήταν ο Πάρις με κομψή αρματωσιά και ο Άδωνις με μανδύα κυνηγού και γυαλισμένο κοντάρι για γουρούνια. Στεφανωμένος με άνθη λωτού κάθισε στην πλώρη της λέμβου του Αδριανού, με το βλέμμα καρφωμένο στο πράσινο, θολό νερό του Νείλου. Έγειρε πάνω από την ήρεμη λίμνη κάποιου ελληνικού δάσους και είδε στο σιωπηλό ασήμι του νερού το θαύμα της ομορφιάς του. Αλλά είναι κάτι περισσότερο απ' αυτό για μένα. Δεν θα σου πω ότι δεν είμαι ικανοποιημένος με όσα πέτυχα έχοντας αυτόν για έμπνευση ή ότι η καλλονή του είναι τόσο μεγάλη ώστε η τέχνη δεν μπορεί να την εκφράσει. Τα πάντα εκφράζονται μέσω της τέχνης και ξέρω ότι η δουλειά που έχω κάνει από τότε που γνώρισα τον Ντόριαν Γκρέι είναι ό,τι καλύτερο έκανα ποτέ στη ζωή μου. Όπως περιέργως όμως –αναρωτιέμαι αν μπορείς να με καταλάβεις– η προσωπικότητά του μου υπέβαλε ένα εντελώς νέο στυλ στην τέχνη. Βλέπω τα πράγματα διαφορετικά, οι σκέψεις μου είναι διαφορετικές. Τώρα μπορώ να αναδημιουργήσω τη ζωή με έναν τρόπο που για μένα παρέμενε κρυμμένος στη σκιά. “Ένα όνειρο μορφής

σε μέρες περισυλλογής” – ποιος το είπε άραγε αυτό; Το έχω ξεχάσει. Όμως, αυτό ακριβώς υπήρξε ο Ντόριαν Γκρέι για μένα. Με την παρουσία αυτού του εφήβου μονάχα –γιατί για μένα είναι ακόμη έφηβος, αν και έχει περάσει τα είκοσι–, με την παρουσία του και μόνο. Αντιλαμβάνεσαι αλήθεια τι σημαίνουν όλα αυτά για μένα; Χωρίς να το συνειδητοποιεί, μου καθορίζει μια νέα σχολή, μια σχολή που θα περικλείει όλο το πάθος του ρομαντικού πνεύματος, όλη την τελειότητα του πνεύματος που αποκαλούμε Ελληνικό. Την αρμονία ψυχής τε και σώματος. Τι σπουδαίο πράγμα, αλήθεια! Εμείς πάνω στην τρέλα μας έχουμε διαχωρίσει αυτά τα δύο και έχουμε επινοήσει έναν ζώδη ρεαλισμό, έναν κενό ρεαλισμό. Ω, Χάρι! Αν ήξερες μόνο τι είναι ο Ντόριαν Γκρέι για μένα! Θυμάσαι εκείνο το τοπίο για το οποίο ο Άγκνιου μου πρόσφερε ένα πολύ μεγάλο ποσό, αλλά εγώ δεν μπόρεσα να το αποχωριστώ; Είναι ένα από τα καλύτερα έργα μου. Και ξέρεις γιατί; Γιατί, ενόσω το ζωγράφιζα, ο Ντόριαν Γκρέι ήταν πλάι μου».

«Μπάζιλ, αυτό είναι υπέροχο! Πρέπει να δω τον Ντόριαν Γκρέι».

Ο Χόλγουορντ σπκώθηκε από το κάθισμά του και άρχισε να πηγαиноέρχεται στον κήπο. Σε λίγο ξαναγύρισε. «Δεν καταλαβαίνεις, Χάρι» είπε. «Ο Ντόριαν Γκρέι είναι για μένα ένα απλό κίνητρο για την τέχνη. Η παρουσία του στη δουλειά μου είναι πιο έντονη όταν η εικόνα του απουσιάζει. Είναι απλώς ο εμπνευστής, όπως είπα, μιας νέας τεχνοτροπίας. Τον βλέπω στις καμπύλες ορισμένων γραμμών, στην ομορφιά και στη λεπτότητα κάποιων αποχρώσεων. Αυτό είναι όλο».

«Τότε γιατί δεν εκθέτεις το πορτρέτο του;»

«Επειδή έχω βάλει σ' αυτή την προσωπογραφία όλη την παράξενη λατρεία που τρέφω γι' αυτόν, για την οποία, φυσικά, δεν τόλμψα ποτέ να του μιλήσω. Δεν γνωρίζει τίποτε γι' αυτό. Όμως ο κόσμος ίσως το μαντέψει, και δεν έχω σκοπό να ξεγυμνώσω την ψυχή μου στο επιπόλαιο, πανούργο βλέμμα τους. Δεν θα βάλω ποτέ την καρδιά μου κάτω από το μικροσκόπιό τους. Έχω βάλει ένα μεγάλο μέρος του εαυτού μου σ' αυτό το πράγμα, Χάρι, μεγάλο μέρος του εαυτού μου!»

«Οι ποιητές δεν είναι τόσο λεπτολόγοι όσο εσύ. Ξέρουν καλά πόσο χρήσιμο είναι το πάθος για την κυκλοφορία των βιβλίων τους. Στην εποχή μας μια ραγισμένη καρδιά θα κάνει πολλές ανατυπώσεις».

«Τους μισώ τόσο γι' αυτό. Ένας καλλιτέχνης οφείλει να δημιουργεί ωραία πράγματα, αλλά δεν πρέπει να βάζει τίποτε από τη ζωή του σ' αυτά. Ζούμε σε μια εποχή που οι άνθρωποι χρησιμοποιούν την τέχνη σαν να ήταν μια μορφή αυτοβιογραφίας. Έχουμε χάσει την αφηρημένη έννοια της ομορφιάς. Αν ζήσω, θα δείξω στον κόσμο τι σημαίνει αυτό. Και γι' αυτόν τον λόγο ο κόσμος δεν θα δει ποτέ το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι».

«Νομίζω ότι κάνεις λάθος, Μπάζιλ, αλλά δεν θα διαπληκιστώ μαζί σου. Μόνο οι πνευματικά καθυστερημένοι διαπληκτίζονται. Πες μου, όμως, ο Ντόριαν Γκρέι σ' αγαπάει πολύ;»

Ο Χόλγουορντ συλλογίστηκε για λίγο. «Με συμπαθεί» απάντησε μετά από μια μικρή παύση. «Ξέρω ότι με συμπα-

θεί. Βέβαια, τον κολακεύω τρομερά. Βρίσκω μια παράξενη ευχαρίστηση όταν του λέω πράγματα για τα οποία ξέρω ότι θα μετανιώσω αργότερα. Δεν κρύβομαι. Συνήθως, είναι πολύ γλυκός μαζί μου και γυρίζουμε σπίτι μαζί από τη λέσχη αγκαζέ ή καθόμαστε στο εργαστήρι και συζητάμε για ένα σωρό πράγματα. Παρ' όλα αυτά, μερικές φορές δείχνει πολύ μεγάλη επιπολαιότητα και φαίνεται να βρίσκει αληθινή ευχαρίστηση προξενώντας μου πόνο. Τότε, Χάρι, αισθάνομαι ότι χάρισα την ψυχή μου σε κάποιον που τη μεταχειρίζεται σαν να είναι άνθος για το πέτο του, κάτι σαν παράσημο για τη ματαιοδοξία του, ένα στολίδι για μια καλοκαιρινή μέρα».

«Οι καλοκαιρινές μέρες, Μπάζιλ, παρατραβάνε συνήθως. Έτσι εσύ κουραστείς νωρίτερα απ' αυτόν. Είναι στ' αλήθεια λυπηρό, αλλά αναμφίβολα το Πνεύμα διαρκεί περισσότερο από το Κάλλος. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι κοπιάζουμε τόσο για ν' αποκτήσουμε πολλές γνώσεις. Στη σκληρή μάχη της επιβίωσης, θέλουμε να έχουμε κάτι που να διαρκεί, κι έτσι γεμίζουμε το κεφάλι μας με σκουπίδια και γεγονότα, με την ανόητη ελπίδα να διατηρήσουμε τη θέση μας. Το σύγχρονο ιδεώδες είναι ο πολύ καλά πληροφορημένος άνθρωπος. Και το μυαλό τού πολύ καλά πληροφορημένου ανθρώπου είναι φοβερό πράγμα. Είναι σαν παλιατζίδικο, γεμάτο τέρατα και σκόνη, και όλα εκεί μέσα είναι υπερτιμημένα. Πάντως, νομίζω ότι εσύ θα κουραστείς πρώτος. Μια μέρα θα κοιτάξεις τον Γκρέι και θα σου φανεί ακατάλληλος για να τον ζωγραφίσεις ή δεν θα σου αρέσει ο τόνος του χρώματός του, ή κάτι άλλο. Θα τον κατακρίνεις μέσα σου βαθιά και θα σκεφτείς σοβαρά

ότι σου συμπεριφέρθηκε πολύ άσχημα. Την επόμενη φορά που θα σε επισκεφτεί, θα είσαι εντελώς ψυχρός και αδιάφορος. Θα είναι κρίμα, διότι αυτό θα σε αλλάξει. Το κακό με τις ρομαντικές ιστορίες είναι ότι σε αφήνουν χωρίς ρομαντισμό».

«Μη μιλάς έτσι, Χάρι. Όσο υπάρχω, η προσωπικότητα του Ντόριαν Γκρέι θα δεσπόζει μέσα μου. Δεν μπορείς να νιώσεις αυτό που νιώθω εγώ. Αλλάζεις πολύ συχνά».

«Α, αγαππτέ μου Μπάζιλ, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο μπορώ να σε νιώσω. Όσοι είναι πιστοί γνωρίζουν μόνο τις ηδονές του έρωτα· μόνο οι άπιστοι ξέρουν τις τραγωδίες του». Και ο λόρδος Χένρι άναψε ένα σπύρτο σε μια κομψή ασημένια σπιρτοθήκη και άρχισε να καπνίζει ένα τσιγάρο γεμάτος αυτοπεποίθηση και αυταρέσκεια, λες και είχε συνοψίσει το νόημα της ζωής σε μια φράση. Απ' τον κισσό ακούγονταν τα τιτιβίσματα των σπουργιτιών και οι γαλάζιες σκιές των νεφών έπαιζαν κυνηγητό πάνω στο γρασίδι σαν χελιδόνια. Τι ευχάρισια που ήταν στον κήπο! Και πόσο όμορφα ήταν τα συναισθήματα των άλλων ανθρώπων – πολύ πιο όμορφα από τις ιδέες τους, αυτή την αίσθηση είχε. Η ψυχή μας και τα πάθη των φίλων μας είναι τα εκπληκτικότερα πράγματα στη ζωή. Ένιωσε μεγάλη χαρά στη σκέψη ότι έχασε ένα πληκτικό γέυμα μένοντας τόσο πολύ με τον Μπάζιλ Χόλγουορντ. Αν είχε πάει στο σπίτι της θείας του, σίγουρα θα συναντούσε εκεί τον λόρδο Γκουνμπόντι και το θέμα συζήτησης θα ήταν γύρω από τη στέγαση των φτωχών και την ανάγκη για πρότυπα άσυλα. Ήταν υπέροχο που κατάφερε να τα αποφύγει όλα αυτά! Καθώς σκεφτόταν τη θεία του, μια σκέψη του ήρθε στο μυαλό.

Στράφηκε στον Χόλγουορντ και είπε: «Αγαππé μου φίλε, μόλις το θυμήθηκα».

«Τι θυμήθηκες, Χάρι;»

«Πού άκουσα το όνομα του Ντόριαν Γκρέι».

«Πού το άκουσες;» ρώτησε ο Χόλγουορντ, ελαφρά συνοφρυωμένος.

«Μην παίρνεις αυτό το θυμωμένο ύφος, Μπάζιλ. Ήταν στο σπίτι της θείας μου, της λαίδης Άγκαθα. Μου είπε ότι είχε ανακαλύψει έναν υπέροχο νέο που θα τη βοηθούσε στο Ιστ Εντ και ότι το όνομά του ήταν Ντόριαν Γκρέι. Οφείλω να πω ότι δεν μου ανέφερε ότι ήταν ωραίος. Οι γυναίκες δεν εκτιμούν την ωραία εμφάνιση. Οι ενάρετες γυναίκες, τουλάχιστον. Μου είπε ότι ήταν πολύ σοβαρός και με υπέροχο χαρακτήρα. Εγώ φαντάστηκα αμέσως έναν τύπο με γυαλιά και αραιά μαλλιά, με απαίσιες φακίδες να περπατάει πάνω σε πελώρια κανιά. Μακάρι να ήξερα ότι ήταν ο φίλος σου».

«Χαίρομαι ιδιαίτερα που δεν το ήξερες, Χάρι».

«Γιατί;»

«Δεν θέλω να τον γνωρίσεις».

«Ο κύριος Ντόριαν Γκρέι είναι στο εργαστήρι, κύριε» είπε ο μπάτλερ, βγαίνοντας στον κήπο.

«Τώρα θα πρέπει να με συστήσεις» φώναξε ο λόρδος Χένρι, γελώντας.

Ο Μπάζιλ Χόλγουορντ στράφηκε στον υπηρέτη που στέκοταν με μάτια μισόκλειστα στο πλιόφως. «Πες στον κύριο Γκρέι να περιμένει, Πάρκερ. Έρχομαι αμέσως». Ο άντρας υποκλίθηκε και γύρισε στο σπίτι.

Τότε ο Χόλγουορντ κοίταξε τον λόρδο Χένρι. «Ο Ντόριαν Γκρέϊ είναι ο πιο αγαπημένος μου φίλος» είπε. «Είναι απλός άνθρωπος, με υπέροχο χαρακτήρα. Η θεία σου είχε απόλυτο δίκιο σ' αυτά που σου είπε για το άτομό του. Μην τον χαλάσεις. Μην προσπαθήσεις να τον επηρεάσεις. Η επιρροή σου θα του έκανε κακό. Ο κόσμος είναι πολύ μεγάλος, γεμάτος υπέροχους ανθρώπους. Μην μου πάρεις τον μόνο άνθρωπο που ομορφαίνει τη ζωή μου και δίνει στην τέχνη μου την όποια γοητεία ή μαγεία διαθέτει. Έχω εμπιστοσύνη σ' εσένα, Χάρι, μην το ξεχνάς». Οι λέξεις έβγαιναν πολύ αργά από το στόμα, θαρρείς χωρίς τη θέλησή του.

«Τι ανοησίες είναι αυτές που λες!» είπε ο λόρδος Χένρι χαμογελώντας. Και πιάνοντας τον Χόλγουορντ από το μπράτσο τον οδήγησε σχεδόν με το ζόρι στο σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Όταν μπήκαν, είδαν τον Ντόριαν Γκρέι. Καθόταν στο πιάνο, με τη ράχη στραμμένη προς το μέρος τους, και ξεφύλλιζε τις *Σκηνές του Δάσους* του Σούμαν.

«Πρέπει να μου το δανείσεις, Μπάζιλ» φώναξε. «Θέλω να το μάθω αυτό το κομμάτι. Είναι εξαιρετικό».

«Αυτό θα εξαρτηθεί από το πώς θα ποζάρεις σήμερα, Ντόριαν».

«Ω, βαρέθηκα να ποζάρω, και δεν θέλω ένα πορτρέτο σε φυσικό μέγεθος» απάντησε ο νεαρός, καθώς έκανε στροφή καθισμένος στο σκαμπό του πιάνου, με πεισματάρικο, οξύθυμο τρόπο. Όταν είδε τον λόρδο Χένρι, ένα απαλό ρόδινο χρώμα απλώθηκε στις παρειές του και σηκώθηκε αμέσως επάνω.

«Ζητώ συγγνώμη, Μπάζιλ, δεν ήξερα ότι είχες παρέα».

«Να σου συστήσω τον λόρδο Χένρι Γουότον, Ντόριαν, έναν παλιό φίλο από την Οξφόρδη. Προ ολίγου του έλεγα πόσο καλό μοντέλο είσαι, αλλά εσύ μου τα χάλασες όλα».

«Πάντως, δεν μου χαλάσατε την ευχαρίστηση που σας

γνώρισα, κύριε Γκρέι» είπε ο λόρδος Χένρι, που έκανε ένα βήμα μπροστά και του έσφιξε το χέρι. «Η θεία μου μου έχει πει τόσο πολλά για σας. Είστε ένας από τους ευνοούμενους της και, πολύ φοβάμαι, ένα από τα θύματά της».

«Η λαίδη Άγκαθα θα με έχει γράψει στα μαύρα κατάστιχα τώρα πια!» απάντησε ο Ντόριαν με μια έκφραση μεταμέλειας, μάλλον αστεία. «Της υποσχέθηκα ότι θα πηγαίναμε μαζί σε μια λέσχη στο Γουάιτσαπελ, την Τρίτη που μας πέρασε, αλλά το ξέχασα εντελώς. Θα παίζαμε μαζί ένα ντουέτο... μάλλον τρία, θαρρώ. Δεν ξέρω τι θα μου πει. Φοβάμαι τόσο πολύ, που δεν τολμώ να την επισκεφτώ».

«Ω, θα φροντίσω να σας τα φτιάξω με τη θεία μου. Σας αγαπά πολύ. Και δεν νομίζω ότι έχει μεγάλη σημασία που δεν πήγατε. Το ακροατήριο θα νόμιζε μάλλον πως επρόκειτο για ντουέτο. Όταν η θεία Άγκαθα κάθεται στο πιάνο, κάνει θόρυβο τουλάχιστον για δυο ανθρώπους».

«Μα αυτό είναι φοβερό για εκείνη, και όχι ιδιαίτερα κολακευτικό για μένα» αποκρίθηκε ο Ντόριαν γελώντας.

Ο λόρδος Χένρι τον κοίταξε. Πράγματι, ήταν απίστευτα ωραίος με τα καλογραμμένα, κατακόκκινα χείλη του, τα γεμάτα ελκρινεία γαλανά μάτια του και τα σγουρά χρυσαφένια μαλλιά του. Υπήρχε κάτι στο πρόσωπό του που έκανε τον άλλον να τον εμπιστεύεται αμέσως. Όλη η ευθύτητα και η συγκινητική αθωότητα της νιότης ήταν αποτυπωμένες εκεί. Σου έδινε την εντύπωση ότι είχε παραμείνει αμόλυντος από τον κόσμο. Δεν ήταν παράξενο, λοιπόν, που ο Μπάτζιλ Χόλγουορντ τον λάτρευε. Ήταν καμωμένος για να τον λατρεύουν!

«Είστε πολύ γοπευτικός για να ασχολείστε με φιλανθρωπίες, κύριε Γκρέι... Υπερβολικά γοπευτικός». Και ο λόρδος Χένρι ξάπλωσε στο ντιβάνι και άνοιξε την τσιγαροθήκη του.

Στο μεταξύ ο Χόλγουορντ είχε αρχίσει να ανακατεύει τις μπογιές του και να ετοιμάζει τα πινέλα του. Φαινόταν στενοχωρημένος, κι όταν άκουσε την τελευταία παρατήρηση του λόρδου Χένρι τον κοίταξε, δίστασε για λίγο και μετά είπε:

«Χάρι, θέλω να τελειώσω αυτόν τον πίνακα σήμερα. Θα το θεωρούσες μεγάλη αγένεια εκ μέρους μου αν σου ζητούσα να φύγεις;»

Ο λόρδος Χένρι χαμογέλασε και κοίταξε τον Ντόριαν Γκρέι. «Θέλετε να φύγω, κύριε Γκρέι;»

«Ω, σας παρακαλώ, μην φύγετε, λόρδε Χένρι. Βλέπω ότι ο Μπάζιλ είναι στις μαύρες του σήμερα, και δεν τον αντέχω όταν είναι τόσο κακόκεφος. Εξάλλου, θα ήθελα να μου πείτε γιατί δεν πρέπει να ασχολούμαι με φιλανθρωπίες».

«Δεν ξέρω αν πρέπει να σας το πω, κύριε Γκρέι. Καλύτερα να μην ασχοληθούμε μ' αυτό το θέμα, ιδίως τώρα που μου ζητήσατε να μείνω. Δεν πιστεύω να σε πειράζει, Μπάζιλ. Άλλωστε, μου έχεις πει πολλές φορές ότι σου αρέσει να έχουν τα μοντέλα σου κάποιον να συζητάει μαζί τους».

Ο Χόλγουορντ δάγκωσε τα χείλη του.

«Εφόσον το επιθυμεί ο Ντόριαν, και βέβαια μπορείς να μείνεις. Οι επιθυμίες του Ντόριαν είναι νόμος για όλους, εκτός από τον εαυτό του».

Ο λόρδος Χένρι πήρε το καπέλο και τα γάντια του. «Με υποχρεώνεις, Μπάζιλ, αλλά φοβάμαι πως πρέπει να φύγω.

Έχω υποσχεθεί να συναντήσω κάποιον στο Ορλεάν. Αντίο, κύριε Γκρέι. Ελάτε να με δείτε κανένα απόγευμα στην Κάρζον Στριπ. Βρίσκομαι σχεδόν πάντα στο σπίτι στις πέντε. Γράψτε μου όταν αποφασίσετε να έρθετε. Θα λυπηθώ αν κατά τύχη λείπω».

«Μπάζιλ!» φώναξε ο Ντόριαν Γκρέι «αν φύγει ο λόρδος Χένρι, θα φύγω κι εγώ. Ποτέ δεν μιλάς την ώρα που ζωγραφίζεις και είναι φοβερά βαρετό να στέκομαι πάνω σε μια εξέδρα και να πασχίζω να δείχνω ευχαριστημένος. Πες του να μείνει. Επιμένω».

«Μείνε, Χάρι, θα μας υποχρεώσεις, και τον Ντόριαν κι εμένα» είπε ο Χόλγουορντ με το βλέμμα καρφωμένο στον πίνακά του. «Είναι αλήθεια, ποτέ δεν μιλάω όταν εργάζομαι, ούτε ακούω, και πρέπει να είναι απίστευτα βαρετό για τα καπμένα τα μοντέλα μου. Σε παρακαλώ να μείνεις».

«Ναι, αλλά τι θα γίνει με τον άνθρωπο που θα συναντούσα στο Ορλεάν;»

Ο Χόλγουορντ γέλασε. «Δεν νομίζω ότι θα σου δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα. Κάθισε πάλι, Χάρι. Και τώρα, Ντόριαν, ανέβα στην εξέδρα και μην πολुकουνιέσαι, ούτε να δίνεις ιδιαίτερη σημασία σ' αυτά που λέει ο λόρδος Χένρι. Έχει πολύ κακή επίδραση σε όλους τους φίλους του, με μόνη εξαίρεση εμένα».

Ο Ντόριαν ανέβηκε στην εξέδρα με ύφος νεαρού Έλληνα μάρτυρα και έκανε έναν μικρό μορφασμό δυσaréσκειας στον λόρδο Χένρι, τον οποίο είχε αρχίσει να συμπαθεί. Ήταν τόσο διαφορετικός από τον Χόλγουορντ. Δημιουργούσαν μια γοη-

τευτική αντίθεση. Και είχε τόσο ωραία φωνή! Μετά από λίγη ώρα του είπε: «Έχετε στ' αλήθεια τόσο κακή επίδραση στους ανθρώπους, λόρδε Χένρι; Τόσο κακή όσο λέει ο Μπάζιλ;»

«Δεν υπάρχει ούτε κακή ούτε καλή επίδραση, κύριε Γκρέι. Κάθε επίδραση είναι ανήθικη – ανήθικη από επιστημονικής άποψης, φυσικά».

«Γιατί;»

«Διότι για να επηρεάσεις έναν άνθρωπο σημαίνει ότι του δίνεις την ψυχή σου. Δεν σκέφτεται με τον δικό του τρόπο, ούτε πυρπολείται απ' τα δικά του πάθη. Στην πραγματικότητα οι αρετές του δεν ανήκουν σ' αυτόν. Οι αμαρτίες του, αν υπάρχουν τέτοια πράγματα όπως οι αμαρτίες, είναι δανεικές. Γίνεται η πχώς της μουσικής ενός άλλου, ο ηθοποιός ενός ρόλου που δεν έχει γραφτεί γι' αυτόν. Σκοπός της ζωής είναι η εξέλιξη του εαυτού σου, η αυτογνωσία – δηλαδή για ποιον λόγο είμαστε πάνω στη γη. Οι άνθρωποι φοβούνται τον εαυτό τους την σήμερον ημέρα. Ξεχνούν το υπέρτατο καθήκον, δηλαδή το καθήκον που έχουν απέναντι στον εαυτό τους. Βέβαια είναι φιλόανθρωποι. Ταϊζουν τον πεινασμένο και ντύνουν τον ζητιάνο. Όμως οι ψυχές τους λιμοκτονούν και είναι γυμνές. Από τη ράτσα μας έχει εκλείψει το θάρρος. Ίσως δεν είχαμε ποτέ. Ο φόβος της κοινωνίας, που είναι η βάση της ηθικής, ο φόβος του Θεού, που είναι το μυστικό της θρησκείας – αυτά τα δυο πράγματα μας κυβερνούν. Και όμως...»

«Ντόριαν, γύρνα το κεφάλι σου λίγο πιο δεξιά σαν καλό παιδί» είπε ο Χόλγουορντ που ήταν απορροφημένος στη δουλειά του, έχοντας πλήρη συνείδηση, ωστόσο, ότι στο πρόσω-

πο του νεαρού είχε αποτυπωθεί μια έκφραση που έβλεπε για πρώτη φορά.

«Και όμως» συνέχισε ο λόρδος Χένρι, με τη βαθιά, μελωδική φωνή του και με τον γεμάτο χάρη κυματισμό του χεριού που τον χαρακτήριζε πάντα, ακόμα κι όταν σπούδαζε στο Ίτον «πιστεύω πως αν ένας άνθρωπος ζούσε τη ζωή του με πληρότητα, αν έδινε μορφή σε κάθε συναίσθημα, αν εξέφραζε κάθε σκέψη, αν πραγματοποιούσε κάθε όνειρό του, πιστεύω ότι ο κόσμος θα αποκτούσε μια τόσο φρέσκια ορμή χαράς, ώστε θα ξεχνούσαμε όλες τις μεσαιωνικές αρρώστιες και θα επιστρέφαμε στο ελληνικό ιδεώδες – σε κάτι ευγενέστερο, πλουσιότερο από το ελληνικό ιδεώδες ενδεχομένως. Αλλά και ο πιο γενναίος άνθρωπος από μας φοβάται τον εαυτό του.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

Το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι

Ο Ντόριαν Γκρέι είναι ένας αριστοκράτης, πλούσιος και κοσμικός νέος, με εκθαμβωτική ομορφιά που σαγηνεύει όποιον τον αντικρίζει. Ο Ντόριαν συνειδητοποιεί τη γοητεία που ασκεί στους ανθρώπους, όταν στέκει θαμπωμένος μπροστά στο πορτρέτο που του φιλοτέχνησε ένας φημισμένος ζωγράφος, ο Μπάξιλ Χόλγουορντ.

Μια ευχή ανεβαίνει ανθόρμητα στα χείλη του: Να μην γεράσει ποτέ. Πράγματι, ενώ τα χρόνια περνούν, τα σημάδια του χρόνου αποτυπώνονται στο πορτρέτο, ενώ η δική του ομορφιά παραμένει αναλλοίωτη. Καθώς ο Ντόριαν επιδίδεται σε έκλυτο βίο, πέρα από τις ρυτίδες και τη φθορά του χρόνου, στο πορτρέτο φανερώνεται και η έκφυλη φύση του ακόλαστου νέου.

Το μυθιστόρημα του Όσκαρ Ουάιλντ θεωρήθηκε προκλητικό, σκανδάλισε τα βικτοριανά ήθη και ξεσήκωσε θύελλα διμαρτυριών για την ανηθικότητα του ήρωα, που τοποθετεί την ηδονή πάνω από κάθε πνευματική αξία. Σήμερα, έναν αιώνα μετά την πρώτη της έκδοση, η ιστορία του Ντόριαν Γκρέι εξακολουθεί να συμβολίζει το άπιαστο όνειρο της αιώνιας νεότητας και της άφθαρτης ομορφιάς.

*Μετάφραση από την πρώτη δημοσίευση του μυθιστορήματος
στο περιοδικό Lippincott το 1890.*

www.minoas.gr

[www.facebook.com/
minoaseditions](http://www.facebook.com/minoaseditions)

9 786180 201840
ISBN 978-618-02-0184-0

ΚΩΔ. 31203